

”Cabo Blanco Nytt”

Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blancos vänner ”Den Svenska Regnskogen”

Redaktör: Ulf Jerpseth

December 2005

Till alla Cabo Blancovänner!

Ytterligare ett innehållsrikt år i föreningens historia är snart till ända. Vårt 10 år långa miljöutbildningsprojekt är avslutat. Föreningen bidrar nu med pengar till att stödja vår ungdomsgrupp Tucanerna. De organiserar praktisk miljövård i samhällena runt Nationalparken Cabo Blanco men även i själva parken. T.ex. har man ordnat med uppsamlingsstationer för återvinningsbart material, och man städar stränderna.

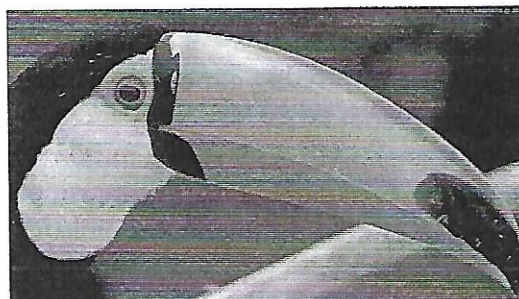


Karta över Costa Rica

Tucanerna har också samlat in pengar lokalt för att bygga en basketplan och minifotbollsplan för ungdomar, som inte har mycket att göra på sin fritid. Syftet är att fånga upp dom som medlemmar i föreningen.

Dessa ungdomar är värddar i vårt utbytesprogram. För att ge en ögonblicksbild så fick jag nu när jag sitter och skriver ett telefonsamtal från Rebecka i Cabo Blanco. Hon berättade att Tomas Melin,

en av våra utbytesstudenter, som befinner sig i Costa Rica mår alldeles utmärkt. Han har bl.a. tillsammans med tucanungdomarna varit i Baulas, som ligger vid norra Stilla Havskusten och sett lädersköldpaddor lägga sina ägg på stranden. Jag vet av erfarenhet att det är en oförlömlig upplevelse att se dessa 400 kilosbjässar med en sköld på 1,5 m komma kravlande upp ur havet för att sedan mödosamt lägga sina ägg och ånyo återvända till havs. Eftersom dessa ägg är åtråvärda måste stränderna bevakas, vilket Tomas och tucanerna fick hjälpa till med under några dagar.



Tucanfågel

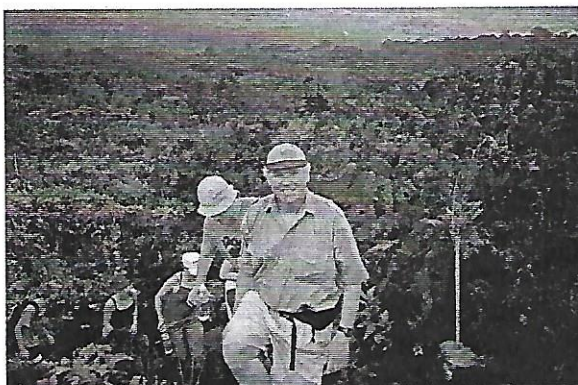
I februari åkte Anna-Karin, ytterligare en av våra utbytesstudenter, till Costa Rica. Hon stannade i fyra månader. I vårt Cabo Blanco nytt kan ni läsa en liten sammanfattning av hennes upplevelser. I januari åker Jonathan Mattsson, ytterligare en utbytesstudent från Hässelby Villastads skola, Han har hunnit bli 22 år och studerar bl.a. miljöteknik på Tekniska Högskolan. Han hoppas få göra sitt examensarbete i Costa Rica med hjälp av vår förenings kontakter.



Karta över Nicoyahalvön och Cabo Blanco

Vi har också hunnit med att vara värdar för två costaricanska ungdomar, Jessica och Ivania som var här i Sverige hela augusti månad. Anna-Karin skriver också en liten berättelse om detta upplevelserika besök. Vi hoppas förstås att dessa utbyten ska vidga vyerna hos våra ungdomar och så frön till hur vi på olika sätt kan sprida kunskap om hur vi på bästa sätt ska värna vår miljö. Detta utbyte bekostas av SIDA och ungdomarna själva.

De pengar, som Ni skänker som medlemmar i vår förening går enbart till att främja bevarandet av Nationalparken Cabo Blanco. Alltså att stödja miljöutbildningsverksamhet till Tucangruppen och olika projekt till ungdomar omkring nationalparken.



Tommy med följe

Även det här året har vi gjort en studieresa med elever från Hässelby Villastads

Skola. Det var som vanligt en stor upplevelse och fyra av deltagarna ger här en liten beskrivning av sina erfarenheter.



Som Ni kan läsa så fortsätter vårt stöd till Cabo Blanco, som har en stolt svensk historia. Om detta kan Ni läsa på våra hemsidor.

En vänlig hälsning till alla medlemmar från ordförande Tommy Åsberg
Föreningen följer förstås alla regler för en ideell förening och granskas på sedvanligt sätt av en revisor.



Medlemsavgifter

Medlemsavgiften är även i år **250 kr per vuxen och 150 kr för studerande**. Vi hoppas på ert stöd för att vi skall kunna fortsätta vår verksamhet i Cabo Blanco med omnejd.

Vårt postgironummer är 634 80 85-9. Sätt in pengarna, ange namn och adress på postgiroinbetalningen.

Föreningen på nätet

Sedan några år ligger vi ute med hemsidor på internet. Hemsidorna berättar lite om nationalparken och dess historia samt om vår organisation. Dessutom kan du snart titta på bilderna i Cabo Blanco Nytt 2005 i färg. Klicka gärna in och titta. Adressen är om du vill gå in direkt www.had.edu.stockholm.se/cabo_blanco/ eller om du vill gå in via Hässelby Villastads skolas adress då klickar du på www.hasselbyvillastadsskola.stockholm.se/ Vill du ha kontakt med oss via e-mail så är adressen cabo.blanco@telia.com

Fler bilder

Vill du titta på fler bilder om Cabo Blanco och Costa Rica kan du gå in på www.google.com och söka på *cabo blanco in costa rica*.

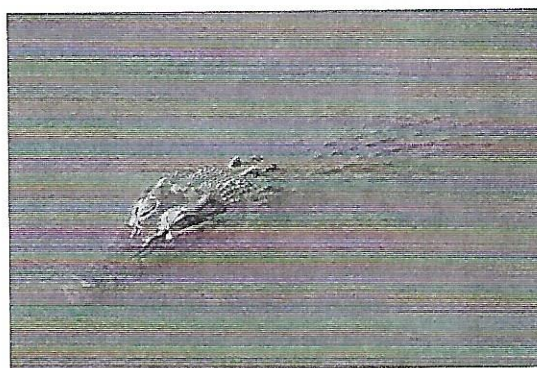
Reseberättelse

av Anna-Karin Nilsson
deltagare i ungdomsutbytet

Den sista januari bar det iväg. Jag skulle lämna det grådaskiga Sverige och bege mig till Centralamerika. Jag började min resa i Guatemala, närmare bestämt i Quetsaltenango, där jag pluggade spanska. Efter några veckor i Guatemala var jag redan fylld av en mängd nya intryck men även otroligt spänd inför vad som väntade. Efter två dagar i buss genom större delen av Centralamerika anlände jag till San José. Jag fortsatte vidare mot Cabo Blanco och sista biten blev jag skjutsad på fyrhjuling. Jag njöt av den helt underbara utsikten på vägen till parken men satt krampaktigt och höll i mig för att inte ramla av. Jag hade inte på några sätt vanan inne att bli skjutsad på fordon av den typen, men det märkte jag ju snart att det skulle bli ändring på. Efter ett tag kändes det hur naturligt som helst att hoppa upp bak på en motorcykel

och åka iväg på de gropiga vägarna med en mer eller mindre galen chaufför.

Jag var inte helt på det klara med vad jag skulle göra i parken så jag hajade till när Pilo under min första dag frågar om jag vill med och fånga en krokodil dagen därpå. Då min spanska inte alls var på topp visste jag inte om jag förstått rätt men nästa dag åkte vi till Cocalito och hittade där mycket riktigt en krokodil i ett litet vattendrag. En söt liten stackare som kommit på villovägar och nu var mycket svag, då det verkade, som om han inte hittat mat på ett bra tag.



Uppgiften var alltså att transportera krokodilen till ett annat ställe där det fanns floder och där den kunde leva. Under några timmar satt vi och väntade på transporten på en gata i Montezuma. Folk gick förbi och hoppade till och pekade när de såg vad jag satt och höll i mitt lilla koppel. De tog kort och skolbarnen lekte lite med den. Många gånger under den dagen fick jag höra: "Vad gör den här? På hotellet sa de att det inte fanns krokodiler här!". "Jo men tyvärr vet inte den här krokodilen om det", fick jag svara lika många gånger. Jag fick alltså en ganska speciell början på min vistelse i Costa Rica.

Det blev ingen mer krokodiljakt men under mina kommande veckor hann jag få en massa underbara och speciella minnen. Vi var ute på havet och höll utkik efter tjuvfiskare, jag hjälpte till

med bygget av det nya volontärhuset, jag snorklade, vi gjorde en massa utflykter och jag hade ett öga-mot-öga-möte med en stor skorpion. I flera dagar efter det skakade jag mina lakan lite extra innan jag kröp ner. Många dagar jobbade jag i parkentrén där jag tog betalt för inträde och pratade en massa med turisterna och många timmar höll jag till i hängmattorna i närheten av vattnet och bara vilade och njöt. Det blev även mycket salsa vilket jag tyckte var helt underbart. Jag verkligen älskar att dansa och tänk att vara i ett land där majoriteten av killarna har taktkänsla!

Jag hade otrolig tur och råkade vara i Costa Rica under tiden då Ronald anordnade en kurs i Hållbar Turism. Jag blev erbjuden att arbeta som assistent på kursen och fick på så sätt resa runt under två veckor i Costa Rica med många intressanta människor från flera olika latinamerikanska länder. Detta var en otrolig upplevelse och något jag verkligen kommer minnas. Min vistelse i Costa Rica led mot sitt slut men innan jag skulle tillbaka till Sverige gjorde jag en liten avstickare till Honduras och Nicaragua för lite mer volontärarbete och dykarcert. *Vilken resa!*

Reseberättelse 1

Av Rebecca Rudhe klass 9:6

Ditresan:

Vi åkte från Arlanda till Amsterdam. Där småsprang vi igenom flygplatsen till *gaten*. Utanför var det ett akvarium med muränor och andra fiskar. Från Amsterdam skulle vi åka till Miami, men där var det oväder, så vi åkte till Bahamas för att tanka och se om Miami skulle öppna. Hur länge vi var på Bahamas har jag ingen aning om men efter ett tag så fick vi i alla fall åka vidare till Miami. På planet till Miami fick vi lappar att

fylla i typ; namn, vart vi skulle m.m. Sen på flygplatsen skulle vi gå igenom säkerhetskontrollen och här tog dom både kort och fingeravtryck och så skulle dom ha någon av alla de lappar, som vi fyllt i, men vi visste inte vilken så vi lämnade fram allihopa. Från Miami åkte vi till Costa Rica och San José. Här blev vi hämtade av några på hotellet vi bodde på. Det tog ca 22 timmar att flyga till Costa Rica.

Tidsskillnad:

Tidsskillnaden mellan Costa Rica och Sverige är 8 timmar. Det var inte så jobbigt när vi kom till Costa Rica. Det var jobbigare när man kom hem, men vi fick försöka ställa om oss på planet och sova när det var natt i Sverige, så jag ställde om klockan till svensk tid i Costa Rica.



San José:

San José är huvudstaden i Costa Rica och det var ganska stor skillnad mellan San José och de andra städerna på vissa saker, men vissa saker var ändå ganska lika. Skillnaden var nog att San José var nog mer vana vid turister och hade, eftersom det var en större stad, också fler affärer. Vi var i San José både i början och på slutet av resan. I början så var det ju väldigt varmt tyckte vi, men sen var det varmare ju mer vi åkte ner mot kusten, så när vi kom tillbaka på slutet så

tyckte man att det var ganska kallt (som en bra svensk sommar), eftersom det var varmare i Cabo Blanco och där omkring.

Vägarna:

Vägarna i San José har bra asfaltsvägar men i övriga Costa Rica var de inte speciellt bra. Det var grusvägar med stora hål och väldigt guppigt och det kändes som om man åkte fortare än vad man gjorde. På vissa ställen var det mycket guppigare än på andra ställen. Men man kan inte ha några bra vägar för dem förstörs p.g.a. regnperioderna och värmen.

Anna-Karin:

Vi träffade Anna-Karin i Cabo Blanco där hon jobbade som volontär från Sverige. Hon var med oss och Tucanerna i Cabo Blanco.

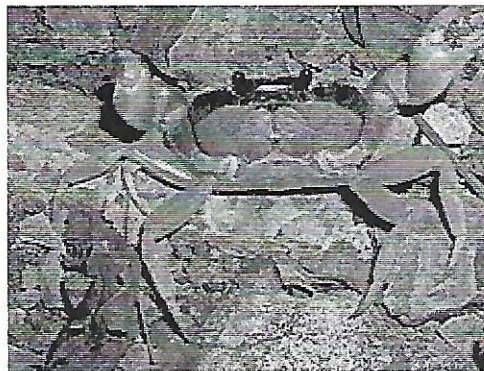
Reseberättelse 2

Av Emma Sandström klass 9:6

I Cabo Blanco har rummen som vi fick sova i nätväggar och ligger bara några meter från Stilla havet. Bruset från vågorna hördes rejält, när man gick och lade sig om kvällarna. Det största problemet med Cabo Blanco är att ta sig dit. Vår trogna busschaufför Victor kämpade på, även fast vägarna knappt är vägar. Den sista (ganska långa) biten var vi tvungna att gå, eftersom vägen tar slut helt och hållet.

En dag så snorklade vi. Det fanns många olika sorters fiskar som man annars kanske bara ser i *Hitta Nemo*. Tiden går väldigt fort när man ligger där och letar efter jättesköldpaddor och steker sig själv – för det gör man verkligen – och efter vad som kändes som minuter, men faktiskt var nästan två timmar, fick vi lov att gå upp för att inte tidvattnet skulle bli farligt.

I hela Costa Rica kryllar det av djur och det gör det även i Cabo Blanco. Vissa var mer trevliga än andra om man säger så...



Miljarders med lila-orange krabbor som blockerar stigarna (och allt annat) var Cabo Blancos specialitet och det var inte så kul att gå i mörkret med massor av krabbor prasslande omkring sig. Även stora tjocka paddor kröp fram om natten och olika sorters apor, som satt på träden utanför matsalen, fanns det gott om. Förutom detta så var hörnen i rummet favoriter för de stora spindlarna och skorpionerna smög sig fram de också. Det var helt enkelt det perfekta tillfället att bli av med alla sina fobier. Något som gjorde stort intryck på mig var bussen till Montezuma. Den är ingen vanlig buss som till exempel SL, utan ägs utav en privatperson som varje dag tar sin lilla buss och kör folk dit de ska i utbyte mot lite pengar.



Så vid hotell Celaje där vi nu bodde, hoppade vi på bussen och slog oss ner på de få säten som fanns. Det var en väldigt härlig stämning där i. Alla verkade känna varandra och alla möjliga personligheter befann sig där. En kvinna som hade med sig en stor blomma som nästan tog upp ett extra säte, en städerska som jobbade på ett hotell i Montezuma och en trevlig gammal herre med kulmage är bara några av dem.

Snart blev bussen full och för trång för att någon fler skulle kunna klämma sig in. Det är kanske inte så vanligt att en grupp med fjorton svenskar kommer in och tar upp platser.

Då skrek en kvinna att alla män skulle sätta sig på taket. Och utan något krångel eller klagomål över huvudtaget satte sig de män som kunde på taket och åkte resten av vägen där uppe. Man kan ju tänka sig hur det skulle bli i Sverige om bussen blev full.

Men så trevliga och omtänksamma är faktiskt människorna i Costa Rica. Jag kommer inte ihåg en enda gång som någon man mötte inte hälsade och till slut fick också vi vanan att säga hej till varje person vi såg.



Montezuma är ett litet turistparadis fullt av små affärer att hitta souvenirer i. Det finns också badstränder och längs dem gick vi i tre kilometer för att titta på Karen Mogensens grav och hus som låg

där. Om man vill gå på många, långa promenader är det här verkligen resan att åka på!

Motvilligt lämnade vi Hotel Celaje, som alltså ligger en bit ifrån Montezuma, där vi bodde väldigt bra med pool och allt, för att återigen bo på Hotel Ritmo del Caribe i San José de sista dagarna. Då köpte vi alla våra souvenirer under en heldag på stan.

Nästa dag var det dags för hemresa så vi packade alla våra saker och rensade ut trasiga gamla strumpor innan två taxibussar kom och körde oss till flygplatsen. Där blev det rejält försenat (ingen överraskning där). Allt handbagage skulle kollas igenom, alla fick inte sina biljetter och själva planet blev fyra timmar försenat. Trots det hade vi så trevligt sittande där på golvet vid *gaten* och vi fick dessutom matkuponger värda 10 dollar var.

Resan från Amsterdam till Sverige var nog den roligaste hittills. Alla var uppspelta över att komma hem igen och tiden gick snabbt.

Costa Rica är ett fantastiskt land och den här resan ger otroligt många upplevelser, skratt och dessutom en rejäl solbränna...

Reseberättelse 3

Av Mikael Nahlbom klass 9:6

Den första skolan låg inte allt för långt bort ifrån där vi bodde och vi fick där ett varmt mottagande. Vi kom in mitt i en lektion i vad jag tror var modersmål och vi gick runt och kollade på vad barnen hade gjort och studerade lokalen som var ganska liten och det skulle behövas en ny fläkt. Vi gick till en byggnad som låg precis bredvid och den var desto luftigare. Där inne höll en engelska lektion på och fröken förhörde barnen på olika saker. Vi såg oss lite omkring och sa

adjö till allihopa och Tommy sa adjö till sin gamla vän men nu var vi tvungna att åka...



I den andra skolan så fick vi ett kungligt mottagande där alla barnen stod upp-radade och kom och gav alla varsin puss på kinden sedan sjöng dom sin nationalsång och vi fick sjunga våran. Dom hade till och med satt ut ballonger i svenska flaggans färger. Sedan fick vi gå in och sätta oss vid deras bänkar som dom hade utsmyckat med bilder och klistermärken och det såg riktigt trevligt ut. Vi blev serverade frukt och vatten och sen så sjöng alla barnen för oss en rad med sånger och sen fick till och med vi sjunga en sång! När allt var klart och vi var redo att packa ihop så gick vi ut och tog ett stort gruppfoto sedan var det samma sak som när vi kom med pussar och kramar. Sedan fick vi massa ballonger med oss och for iväg mot nästa mål på vår resa...

Reseberättelse 4

av Amanda Pettersson klass 9:6

Under vistelsen i Costa Rica fick vi prova på olika saker som *canoping* och *rafting*. Canopingen är en gigantisk linbana mellan olika platåer uppe i träden högt över marken. Man fick ett annat perspektiv på djungeln. Ungefär i mitten av turen fick vi bada i ett stort

hål. Berget sluttade rakt ner i en 5 meter djup bassäng. Högt ovanför vattnet stack en stor gren ut. På den gick man ut och utförde yoga. Det var jätteballt! Sen avslutar man med att göra ett riktigt djupdyk ned i vattnet.

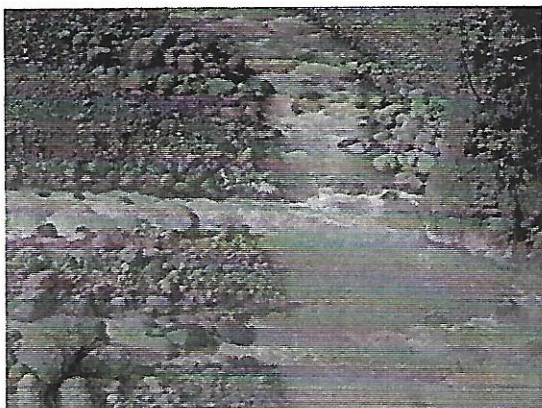


Rafting (forsränning) satt man i stora gummibåtar. Varje båt hade sin egen guide. Innan turen fick vi hoppa ned i vattnet från några meters höjd. På ett ställe under resan fick de som ville hoppa i vattnet och följa med strömmen en bit för att sedan kämpa sig emot strömmen för att ta sig i land. På Hotel Ilan Ilan fick vi som traditionen bjuder plantera ett Ilan Ilan – träd.



Vi fick även en blomma från ett färdigt vuxet träd som luktade jättegott. Det hotellet var jättefint och hade pool, vilket värderades högt. Under vistelsen här hade vi en guide som hette Katherin.

Hon pratade väldigt bra engelska och lärde oss mycket om alla djur och växter som fanns där. Hon hittade massor med djur från kanalbåtarna vi åkte med som knappt syntes. En av kvällarna på hotell-
et fick vi vår första danslektion i salsa av henne. Det var jättesvårt.



En utflykt vi gjorde från ett vandrarhem gick förbi ett stort hål rakt ner i en vulkan. Ett ställe där svavel, kalk och något mer möttes och bildade blå/turkos färg. På tillbakavägen badade vi i ett blått vattenfall. Vattnet där var iskallt, inte som på de andra ställena. På kvällen var det fotboll på TV - Costa Rica mot Panama. Costaricanerna var helt galna. De skrek och jublade när Costa Rica gjorde mål. De firade segern när Costa Rica gjort sista målet i matchen och sedan en gång till när matchen var slut. Costa Rica hade gått till VM i Tyskland.

Besök från Costa Rica av Anna-Karin Nilsson deltagare i ungdomsutbytet

“Snart kommer dom! Hjälp jag kommer inte kunna säga någonting på spanska, allt e borta.”

Lisa, jag och Jonathan stod förväntansfullt på Arlanda och väntade... och väntade... och väntade. Efter ett tag fick vi veta att Ivannia och Jessica missat sitt plan och det var bara att åka hem och

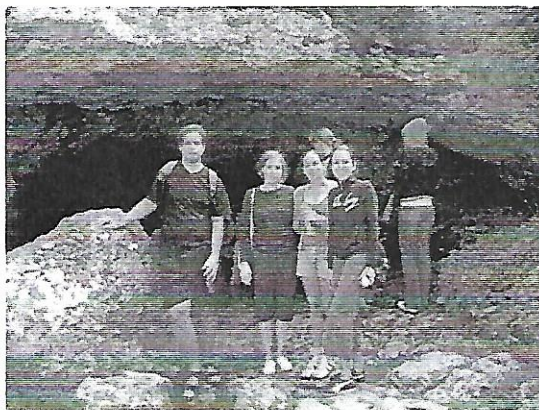
komma tillbaka 11 timmar senare. Nåväl, lite försenade och ganska trötta kom våra costaricanska vänner till Sverige i början av Augusti.



Det blev en månad full av aktiviteter. De ständigt småhuttrande costaricanskorna lärde sig snabbt att säga. “Jag fryser!” på svenska och efter någon vecka gick Ivannia och köpte ett par fingervantar. Efter sopsortering, salsarytmer, studiebesök på en miljöstation och sightseeing i Stockholm bar det av till Skåne, via glasbruk och till min brorsons dop. Det blev en helg full med barnlek, stoj och stim och “suecos locos” som badade i det iskalla vattnet. Det bar vidare till Halland där vi lärde känna Halmstad, den sydsvenska skogen med alla dess stormskador och vi stod nästan pinsamt länge och tittade på kokarusellen på Wapnö Gård. För er som inte är inne i mejerisnacket är detta det senaste. Korna går in i en slags karusell och står där och idisslar lugnt och stilla medan de mjölkas. Dagen avslutades med älgstek till middag, kan det bli mer genomsvenskt? Jo, det kan det och det blev det några dagar senare när vi hade kräftskepp på Tommys land med en kopiös mängd svenska visor.



Vår språngmarsch genom Sverige tog oss några dagar senare till Gotland där vi cyklade till Lummelundagrottorna och gick guidad tur på Lilla Karlsö, en hel ö som är ett naturreservat och ägs av Svenska Naturskyddsföreningen.



Den kommande veckan bodde Ivannia och Jssica hemma hos Tomas och Jonathan och även om jag inte var med har jag hört rykten om bergsklättring, stadsvandringar och ännu mer salsa. De sista dagarna var vi på studiebesök på både reningsverket vid Danvikstull och vattenverket i Norsborg och även om lukten i vissa stunder var helt otroligt vidrig var det mycket intressant och givande. De fick även lära känna den mörka sidan av Sverige då vi var så nära värdetransportrån i Hallunda att vi hörde explosionen när vi lugnt och stilla satt och åt lunch. Jessica och Ivannia hade under hela månaden lovat mig att

även om det var kallt skulle de bada i alla fall en gång. Då månaden närmade sig sitt slut tänkte jag göra det lätt för dem så vi åkte ut till mitt landställe och skulle bada. De sa att de skulle bada men var det verkligen nödvändigt att bada efteråt? Det kom så mycket undanflykter om att de var känsliga, att de skulle bli jättesjuka då de inte var vana vid så låga temperaturer och de var visst lite småsjuka redan. Diskussionen pågick ett tag men de var omöjliga att rubba dem och trots att de hade hela Augusti på sig lämnade de Sverige några dagar senare utan ett endaste bad.

